

KADETIT JA „KANSOJEN ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUS“

Kuluvan vuoden kesällä „Retsh” lehti, liberaalien pää-äänenkannattaja Venäjällä, julkaisi hra Mih. Mogiljanskin kirjoituksen Lvovissa pidetystä yleisukrainalaisesta ylioppilaskunnan edustajakokouksesta. „Rabotshaja Pravda” lehdessä osoitettiin silloin, että hra Mogiljanski syyti vallan sopimattomasti (tavalla, mikä ei sovi demokraatille tai henkilölle, joka haluaa käydä demokraatista) *haukkumasanoja* ukrainalaista separatismia vastaan, jota muun muassa hra Dontsov julistaa *. Silloin sanottiin heti, ettei kysymys ole lainkaan siitä, ollaanko samaa vai eri mieltä hra Dontsovin kanssa, jota vastaan esiintyvät monet ukrainalaiset marxilaiset. Puhe oli siitä, että *ei voida sallia* „separatismiin” haukkumista „hourailuksi” ja seikkailupoliitikkaksi, että tuollainen menettely on shovinistista ja että silloin, kun isovenäläinen demokraatti arvostelee sitä tai tätä separaatio- (eroamis-) suunnitelmaa, hänen on ehdottomasti agitoitava eroamisvapauden puolesta, eroamisoikeuden puolesta.

Kuten lukija näkee, tämä on periaatteellinen kysymys, ohjelmakysymys, joka koskee yleensä demokraattien velvollisuuksia.

Ja nyt, puolen vuoden kuluttua, hra Mih. Mogiljanski esiintyy „Retsh” lehdessä (№ 331) uudelleen tämän saman asian johdosta, mutta hän ei vastaa siinä meille, vaan hra Dontsoville, joka on Lvovilaisessa „Shljahi”¹²⁵ lehdessä hyökkäillyt räikeästi „Retshiä” vastaan ja maininnut samalla, että „vain venäläinen sosialidemokraattinen lehdistö on asianomaisella tavalla leimannut „Retshin” shovinistisen hyökkäyksen”.

* Ks. tätä osaa, ss. 257—258. Toim.

Väittäessään hra Dontsovia vastaan hra Mogiljanski sanoo *kolmasti*, että „hra Dontsovin reseptien arvostelulla ei ole mitään yhteistä kansojen itsemääräämisoikeuden kieltämisen kanssa”.

Tämä liberaalien „Retsch” lehden avustajan lausunto on äärettömän tärkeä, ja me kehotamme lukijoita suhtautumaan siihen erikoisen tarkkaavasti. Mitä harvemmin herrat liberaalit suostuvat tavanomaisen poliittisen oppositiohenkisen juoruilun asemesta määrittelemään ja erittelemään demokratian olennaisia perustotuuksia, sitä itsepintaisemmin täytyy kehottaa arvioimaan vakavasti jokainen tällainen tapaus.

Tunnustaako meidän perustuslaillis-„demokraattinen” puolueemme kansakuntien itsemääräämisoikeuden vai eikö tunnusta? — tämä on se mielenkiintoinen kysymys, jota hra Mogiljanski on tahtomattaan kosketellut.

Hän esittää kolme kertaa varauksensa, mutta ei vastaa suoraan tähän kysymykseen! Hän tietää hyvin, ettei kadetti-puolueen ohjelmasta eikä tämän puolueen jokapäiväisestä poliittisesta saarnailusta (propagandasta ja agitaatiosta) voida löytää suoraa, täsmällistä ja selvää vastausta tähän kysymykseen.

„Täytyy sanoa”, kirjoittaa hra Mogiljanski, „ettei „kansakuntien itsemääräämisoikeuskaan” ole mikään fetishi, jota ei sovi arvostella: kansakunnan epäterveet elämänehdot saattavat synnyttää kansallisen itsemääräämisoikeuden alalla epäterveitä pyrkimyksiä, ja näiden viimeksi mainittujen ilmituominen ei vielä merkitse kansojen itsemääräämisoikeuden kieltämistä”.

Siinä pikku näyte niistä liberaalien verukkeista, joiden muunnoksia voitte tavata herroilla Semkovskeilla likvidattorilehden palstoilla! Oo, hra Mogiljanski, *ei yksikään* demokraattisista oikeuksista ole „fetishi”, yhdessäkään niistä ei saa unohtaa esimerkiksi *luokkasisältöä*. Kaikki yleisdemokraattiset vaatimukset ovat *porvarillis*-demokraattisia vaatimuksia, mutta vain anarkistit ja opportunistit saattavat tehdä tästä johtopäätelmän, joka kieltää proletariaattia puolustamasta mitä johdonmukaisimmin näitä vaatimuksia.

Tietenkin itsemääräämisoikeus on eri asia kuin yhden tahi toisen kansakunnan itsemääräytymisen eli eroamisen *taroituksenmukaisuus* yhdessä tai toisessa tapauksessa. Tämä

on perustotuuksia. Mutta tunnustaako hra Mogiljanski, tunnustavtko Venäjän liberaalit, tunnustaako kadettipuolue sen, että demokraatin *velvollisuus* on propagoida joukoille — varsinkin isovenäläisille joukoille — tämän oikeuden tärkeää merkitystä? sen aktuaalisuutta?

Ei, ja vieläkin kerran ei. Juuri sen hra Mogiljanski kiertää, juuri sen hän salaa. Juuri tässä piilee yksi sen *nationalismin ja shovinismin* juurista, jonka kannalla ovat kadetit — eivät vain Struve, Izgojev ja muut peittelemättömät kadetit, vaan myös sellaiset kadettipuolueen diplomaatit kuin Miljukov ja tämän puolueen sellaiset filisterit kuin ... Mutta mitäpä nimistä!

Venäjän tietoinen työmies ei unohda, että meillä on paitsi kansallistaantumuksellisia myös kansallisliberaaleja, että meillä ilmenee jo kansallisdemokratisminkin alkeita (palauttaa mieleenne hra Peshehonovin esiintyminen „Russkoje Bogatstvon” 8. numerossa vuonna 1906 — hän kehotti olemaan „varovaisia” isovenäläisen rahvaanmiehen nationalististen ennakkoluulojen suhteen).

Itsemääräämisoikeuden propagoinnilla on varsin tärkeä merkitys käytäessä taistelua nationalismin mätäpaisetta vastaan sen kaikissa muodoissa.

„Proletarskaja Pravda” № 4,
joulukuun 11 pnä 1913
Allekirjoitus: I.

Julkaistaan „Proletarskaja Pravda”
lehden tekstin mukaan